

grofdamasten tafellaken kon je onbarmhartig-duidelijk de jus-spetten van gisteren zien. Maar de professor zag niets, zag nooit iets van dat allang-gekende, niet-meer-opgemerkte, van al dit suffice, lang-voorbijge leven, waar hij langs ging, omdat het hem niet raakte. Het bestond niet, want het was er altijd geweest. De kamer, het tafellaken, het servies: alles was noodzaak, vanzelf-bestaande noodzaak. De eenige variatie, de aangename verrassing van elken dag, was: wat in de schalen binnenkwam. Dat was iederen dag iets nieuws in je huis. Na tafel werd dan het leven weer gewoonte: zitten met een sigaar of je doorrookte pijpje, en met je boeken, of nog eens even naar het laboratorium, of naar Van Veen, wat praten over de dingen, die hun leven vulden: het werk! Vanavond niet, vanavond....

De professor gromde, de klok tikte, in de kachel verschoven wat kolen, in de keuken viel een deksel. Dat waren de geluiden van het huis....

Na tafel ging de professor zich verkleeden, en op de stoep van Van Veen morrelde hij nog aan zijn das, een zelfstrikker, den eenige, dien hij bezat om bij zijn jaquette te dragen. Anders droeg hij makkelijke, gemaakte dassen, maar bij een jaquette ging dat niet, beweerde Eefje! En altijd en eeuwig had hij strijd met die stomme das, den enkelen keer, dat hij hem aan moest. Eefje kon het ook niet, je stond maar hulpeloos met zulke cultuurnoodzakelijkheden.

„Hm,” zei de professor, toen hij zijn jas aan den kapstok hing, en hij een grooten bos chrysanthen op het gangtafeltje gewaar werd. „’t Lijkt wel een engagementsreceptie.”

Allemaal fratsen voor de dame in huis, natuurlijk. Jawel, in de zitkamer nog: paarse chrysanthen, rose rozen, en een bloeiende plant. Dan groene planten op een tafel voor het raam. Dat was er vroeger nooit geweest. Van Veen leek wel gek, al dien omslag te maken voor een dochter. Een moderne vrouw natuurlijk met van dat leelijke, korte jongenshaar van tegenwoordig, en met malle, lange beenen in belachelijke, lichte kousen, en een hoop nieuwerwetsche drukte.... en bloote armen....

„Ga zitten,” zei Van Veen, „bij den haard.”

„Een haard? Heb je nu ineens een haard?”

„Ja, dat vond Judith gezelliger.... Ze zal dadelijk wel komen.” Ze zaten even te praten, toen kwam ze al; een zich rustig bewegende, al wat geposeerde vrouw, rijzig, met een fijn hoofd, waarin twee vriendelijke, grijze oogen. Zwarte, aschblonde haren waren laag in haar hals in een knoop gelegd. Haar donkerblauwe japon liet maar een bescheiden deel van haar beenen vrij. Haar hand stak ze verwelkomend uit: „ik ben blij, dat ik u ontmoet. Vader vertelde me zooveel van u. Al heb ik er wel een beetje tegen opgezien, omdat u zoo erg knap moet zijn, en ik.... ik